

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15

1. AUGUST 1928

77. AARGANG

LYDIGHED.

(*Lewis J. Wallace, Improvement Era.*)

Der er en stigende Tendens i visse Lejre til at kritisere »Kirken« paa Grund af, at dens Love og Regler er for strenge, og Paastanden er, at det er ingen Dyd at adlyde strengt alle de fundamentale Lærdomme i Evangeliet. I Korthed er det sagt, at »der er for meget af Metoder i Kirken«. Der indvendes, at mange af Lærdommene er kun udvortes Former, der ikke er beslægtet med den inderste Kærlighed, og at det ikke er nødvendigt at adlyde disse for at opnaa Frelse. Svaret beror maaske paa, hvad der forstaas ved Ordet »Frelse«.

Daaben faar sin store Del af Kritiken tilligemed Tiende, Bon, Visdomsordet, Overværelse af Møder, Sabbatsdagens Hellighed. Ægteskabets Evighed, Tempelarbejde for de døde og mange andre Befalinger og fundamentale Principer i Kirken.

Der paastaas, at Daab for Eksempel er et formelt Forlangende, som Daarer hænger sig i, at der ingen Forandring sker ved Daabens Udførelse, og at der derfor ingen Kraft er forbundet med den. Tiende, siges der, er for tung en Byrde at

bære, og af den Grund er af mindre Betydning — noget, som hver Person maa selv afgøre. Andre finder Trøst ved Tanken, at det ikke er en guddommelig Lov. Nogle af de saakaldte Studenter i Psykologi forkaster Bonnen og kalder den en barnlig Gestus, der ikke har anden Betydning, end at den opmuntrer den, der bruger den, i Troen paa at vil modtage guddommelig Hjælp. Sabbatens Hellighed bliver haanet, fordi der siges, at »Hviledagen« er kun en ældgammel Skik, vi har antaget gennem mange Aars Traditioner, og at i Virkeligheden er Sabbaten bleven til for Mennesket, og ikke Mennesket for Sabbaten. Ægteskabets Evighed, Tempelarbejde for de dode og andre lignende Lærdomme bliver tilsidesatte med den Bemærkning, at det er noget, vi intet véd om. Og saaledes kan man blive ved. Der er ikke et eneste Princip eller Lærdom, der kan gøre Krav paa at tilfredsstille Kritikken.

Med saadanne Indvendinger fremherskende iblandt os synes det at være paa Tide at udfinde nøjagtigt, hvor vi som Individier staar. Det skulde ikke være en meget vanskelig Opgave. Enten er Kristendommen et Sagn, eller den er det ikke. Hvis den er et Sagn, skulde vi indromme det med det samme og aabenlyst forsikre, at Biblen er intet mere end en Bog med moralske Lærdomme. Ydermere, hvis vi ikke udgiver os for Kristne, kan det ikke forlanges af os at adlyde dens Love. Men paa den anden Side, hvis vi anerkender Kristendommen og fremhæver os selv som troende paa Frelserens guddommelige Mission, da lad os staa paa begge Fodder og bære Vidnesbyrd om dens Sandhed ved at leve i Harmoni med de guddommelige Lærdomme og Befalinger. Lad os ikke opføre os som forkælede Børn og anerkende én eller to Lærdomme i Dag, som det behager os, for at forkaste dem i Morgen for andre Lærdomme. Kristendom er ikke en Religion, hvor man udsøger det, man helst vil have, ejheller er det en svag, salmesyngende saakaldt Søndagsreligion. Det er en Hverdagsreligion, levende, stærk og altomfattende i dens Befalinger og Indskærpninger. Paa den ene Haand siger den: »Gør disse Ting« og paa den anden: »Gør ikke de andre Ting«. Den væl-

ger og vrager ikke efter vor Smag — eller vælger hvilke som helst Lærdomme, der behager os.

Hvis vi anerkender Jesu Kristi Evangelium, anerkender vi det Faktum, at Kristus var guddommelig, og da anerkender vi den Overbevisning, at Gud lever. Naar vi anerkender disse Grundprinciper, kan vi ikke fornuftmæssigt benægte, at Gud er et Ordensvæsen, og at Himlen er en Ordensplads; heller ikke kan vi benægte, at hele Naturen er underkastet Lov og Orden. Hele Universet, som Mennesket kender det, er regeret ved bestemt anordnede og uforanderlige Love. Ikke alene er alt i Naturen og i Universet underkastet uomtvistelige Love, men selve Mennesket har fundet det nødvendigt og raadeligt at udarbejde Love til at regulere og ordne sin egen Opførsel.

Disse Love, som Mennesker giver, er som Regel bestemte og tydelige, og meget ofte kræver det en bestemt Optræden af dem, der er underkastet Lovene, for ikke at sige de utallige Tvangsbaand, der paalægges dem. Hvor længe kunde vort sociale Samfund bestaa, hvis vi kunde adlyde de Love, der behagede os, og tilsidesætte de andre. Hvor længe vilde Regeringsform (Stat, By eller Amt) vedvare, hvis vi betalte vore Skatter ligesaa sløagtigt og uregelmæssigt, som vi betaler vor Tiende? Svaret er aabenlyst.

Hvis for Eksempel en indfødt Borger i en af vore Byer præsenterer sig selv ved et Valgsted for at stemme paa de offentlige Embedsmænd sammen med andre Borgere. Man fortæller ham, at han kan ikke stemme, fordi han endnu ikke har naaet den bestemte Alder. Han bliver rasende. Hvilke Kvalifikationer er der i Alder. Er han ikke mere uddannet og har mere Erfaring end hans ældre Broder? Eller hvis han ikke har eftersat Valglisten, om hans Navn findes der forinden Fristens Udløb, og hans Navn nu ikke findes paa Valglisten og derfor ikke kan stemme. Han er indigneret og raser og farer omkring. Er han ikke Ejendomsbesidder? Er han ikke lige saa god en Mand som hans Nabo, der stemmer? Betaler han ikke Skat og opfører sig paa en ordentlig Maade? Jo. Hvorfor kan han da ikke stemme? Hvorfor al den Formalitet? Hvorfor skal

han indrette sig efter disse bestemte Regler? Han understreger maaske sine Bemærkninger med stærke og fældende Ord om Uretfærdigheden i hele vort Samfundssystem, og han forlader Bygningen oprørt af Harme. Er der nogen, der sympatiserer med ham? Er der nogen, der siger: Aah, lad ham stemme, hvad Forskel vil det gøre? Han er dog i det hele lige saa god, som vi er; han er Borger og Skatteyder og en meget god Mand. Hvis saa er, hjælper det dog ikke; Manden stemmer ikke. Samfundet maa opføre sig efter visse Ordensregler, hvis det venter at fungere, som det skal. Det maa have disse Love og Vedtægter for den individuelle Opførsels Skyld, og enhver Person maa tage sit Ansvar som Medlem af Samfundet.

Eller hvis en Emigrant kommer til Amerika, vil han snart lære, at han maa foretage bestemte Handlinger, der maaske er formelle, hvis han ønsker at blive en amerikansk Borger. Han ulejliger sig ikke med det, da der er for megen Vanskelighed forbunden med det. Senere opstaar der adskillige retslige Vanskeligheder for ham, og han finder med stor Skuffelse, at han ikke har Krav paa de samme Rettigheder, Privilegier og Friheder som en amerikansk Borger. Hans Stilling er forskellig, fordi han er en Udlænding. Han erklærer sin Foragt for saa strenge og formelle Regler. Det er urimeligt at tvinge ham til at underskrive forskellige Dokumenter, at blive bekendt med bestemte Kendsgerninger for at blive Borger i det nye Land. Er han ikke lige saa god som de andre Emigranter, han rejste sammen med? Bare fordi disse rettede sig efter den foreskrevne Lov, efter en bestemt Regel, siger han bittert, har de mere Ret, end jeg har.

Der kan citeres utallige Eksempler fra vort daglige Liv, i hvilket vi indretter os efter de retslige Bestemmelser, Formaliteter og Begrænsninger med Hensyn til, hvad vi kan foretage os indenfor et velordnet Samfundsforhold. Hvis en Regeringsform af Mennesker ikke kan være saaledes, at den tillader enhver Borger at vælge eller vrage de Love, han foretrækker, hvorledes kan vi da paa en fornuftig Maade kritisere

et guddommeligt Styre, fordi det heller ikke tillader os selv at vælge.

Maaske vil man svare paa dette, at vi har Ret til at forandre jordiske Love, hvis vi ikke synes om dem. Vi kan opheve det, som bliver usmageligt og byrdefuldt og forme nye Love i Stedet, eller vi kan modificere dem fra Tid til Tid efter vort eget Forgodtbefindende. Paa den Maade indretter vi os kun efter de Love, der behager os.

Men passer det? En Lov, der én Gang er givet, er det meget vanskeligt at bortkaste, og denne Vanskelighed resulterer i, at disse Love fortsætter at eksistere og være i Kraft i en Aarække. Paa den anden Side kan en kneben Majoritet forme Love eller forandre disse, og saaledes tvinge et stort Mindretal til at indrette sig efter disse Love, hvor ubehagelige og ildesete disse end kan være. Saa det er en Kendsgerning, at vi indretter os efter mange Love, som er i Modstrid med vore Idealer og vor Opfattelse af Retfærdighed og Moral. Derfor er det bedste Svar, at vi ikke først bryder Lovene og derefter ophæver dem. Vi indretter os efter de eksisterende Love — eller skulde gøre det — saa længe som de er i Kraft, og indtil de er virkelig ophævet gennem den rette Kilde og Autoritet.

Hvorfor skælner vi da mellem Kirke og Stat, hvad Lydighed angaar? Hvorfor spotter vi og kalder det »streng Lydighed« til guddommelige Indskærpnings, medens vi ubestrideligt anerkender Begrænsninger og Forbud, der er meget mere kedelige og strenge, og som er givet af et socialt Samfund? Hvorfor er det ene en Byrde og det andet en borgerlig Pligt? Har Staten mere Krav paa os og vor Tjeneste og Ejendele, end Gud har, der gav os Liv? Foruden ham vilde der ingen Stat være. Der vilde ikke være noget Liv, ingen Jord og, efter hvad vi véd, intet Univers. Er vi ikke kortsynede eller blinde? Er vort Synspunkt ikke forkert? Manden, som staar ved Foden af et taarnhøjt Monument, kan ikke se eller paaskønne dets Højde, ejheller kan han maale dets Størrelse efter de nærmeste Mærkepunkter, fordi han er for nær til det og hans

Synspunkt begrænset. Ligesaa bliver Manden, der lukker sig selv inde fra Verden og begraver sin Næse i Bøger fra sit Bibliotek, blind for sine Medmenneskers Idéer, Følelser, Nødvendigheder, Ønsker, Haab og Erfaringer. Skulde han dømme dem, vilde Dommen blive baade uklog og uretfærdig.

Lad os ikke mangle Visdom og Retsindighed. De himmelske Love er faa i Tal og lette at forstaa, og de er lige saa nødvendige for Guds vise Hensigter, som menneskelige Love er for os. Lad os ikke tilintetgøre Lydighed. Lad os faa det rette Synspunkt paa og Hensigten med Guds Rige, saaledes at vi kan forstaa, at det er underkastet Love og Orden paa samme Maade som vort ufuldkomne af Mennesker dannet Regeringsformer, og at vi maa lære Himlens første Lov, ligesom vi lærer at blive lovlydige Borgere. Hvis vi udgiver os for Kristne, da lad os være Kristne i Ordets fulde Betydning og efterleve Guds Love og Befalinger og anerkende hans Lærdomme — ikke paa Grund af en barnlig Frygt for Helvedes Ild og Fordømmelse, men fordi vi ønsker at være gode Kristne, fordi vi har Tro og Tillid til, at Gud ikke vil vildlede os, og at der vil komme en Dag, hvor vi vil forstaa og paaskønne hans Kærlighed for os. Og i Mellemtiden lad os ikke blive forblindede af ubetydelige Hentydninger om, at han forlanger for megen »Lydighed« af os.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Ældsterne Nephi Moroni Jørgensen fra Rigby, Idaho, og Theodore Christian Jacobsen fra Salt Lake City ankom til Danmark via England den 12. Juli. De havde en meget behagelig Rejse over Atlanterhavet ombord paa Verdens største Skib S/S »Leviathan«. Vi ønsker disse Brødre hjertelig velkommen.

BESKIKKELSE.

Ældsterne Nephi Moroni Jørgensen og Theodore Christian Jacobsen er beskikket til at arbejde henholdsvis i Aarhus og Aalborg Distrikter.

FORFLYTTELSE.

Ældste Clifton E. Henrichsen er forflyttet fra København til Aalborg Distrikt og Ældste Richard T. Andersen fra Aarhus til Københavns Distrikt.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

Aarsagen til Forsinkelsen af »Stjernen« (Nr. 15) er forårsaget ved, at vi ventede Præs. Widtsoes Besøg i Juli eller Begyndelsen af August.

DEN NORSKE MISSION.

FORFLYTTelser.

Ældste Alonzo Andersen er afløst som Præsident af Trondhjems Distrikt og beskikket til at præsidere over Oslo Gren.

Ældste Daniel Johnsen er beskikket til at præsidere over Trondhjems Distrikt.

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

DØDSFALD I OSLO.

Inga Amalie Olsen, født i Christiania den 20. Februar 1903, døde den 27. Juni 1928.

Mathea Larsen, født i Kongsvinger den 27. Juli 1861, døde den 10. Juli 1928.

Anders Gustav Eriksen, født i Christiania den 23. August 1894, døde den 2. Juli 1928 efter en lang Sygdom. Han var døbt sammen med sin Hustru den 7. September 1914. I de fjorten Aar, han har staaet i Kirken, har han arbejdet flittigt for at sprede Evangeliet. Han bragte mange paa Møderne. Hele hans Interesse var i Evangeliet og sit Hjem. Han tænkte paa andre først og sig selv sidst. Hans største Ønske var at komme, hvor han kunde faa sin Hustru og sit Barn beseglet til sig for Tid og Evighed.

TOBAKSFORBRUGET I DANMARK.

At der i Danmark forbruges en kolossal Mængde Tobak i Løbet af et Aar, er en sorgelig Kendsgerning. Dette Forbrug beløber sig til en uhyre Sum, naar det omgøres i Penge — en Pengesum, der saa at sige er tabt for Samfundet. Vi uddrager

følgende Tal fra Opgørelsen udsendt af Statistisk Departement for Aaret 1927 i Danmark:

Der er ialt sidste Aar (1927) røget for ca. 133 Mill. Kr. her i Landet, hvoraf 49 Mill. falder paa Cigarer, 35 paa Cigaretter, 21 paa Røgtobak, 14 paa Cigarillos, 12 paa Skraatobak og 2 paa Snustobak. Deler vi Forbruget, de 133 Mill. Kr., pr. Individ, bliver det 38 Kr. for hver, et Forbrug, som fordeler sig paa 67 Cigarer, 48 Cigarillos, 395 Cigaretter og ca. 1 kg Røg-, Skraa- og Snustobak pr. Indbygger.

Disse Tal taler for sig selv. I et Land som Danmark, hvor Arbejdsløsheden er stor, og hvor megen Elendighed kigger frem af Krogene, betyder 133 Mill. Kr. en uhyre Sum, der kunde anvendes til mange filantropiske og menneskekærlige Foretagender, og disse Penge kunde maaske have været anvendt til at hjælpe den danske Industri i Gang, saa at Arbejdsløsheden ikke vilde være saa knugende, som den er. Og saa maa man ogsaa regne med, at Landet saa at sige intet har at vise for disse Penge — udover 22 Mill. Kr., Statskassen har modtaget i Afgifter, og at ca. 6500 Mænd og Kvinder har været beskæftiget ved denne Industri, hvis samlede Lønindtægt vel næppe vil overstige 15 Mill. Kr. Pengene er gaaet op i Røg, og tillige har Nikotinen, der findes i Tobakken, anrettet en legemlig Skade paa Tusinder af Mænd, Kvinder og Børn, der ikke kan undervurderes.

Hvornaar vil Samfundet vaagne op til den Kendsgerning, som Josef Smith giver os i Pagtens Bog, at »Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det er en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg og bør bruges med Visdom og Omdømme.« (Pag. Bog 89: 8)? Hvorfor vil Menneskene nedbryde deres Helbred ved at indsuge denne Gift, der angriber Nerver og Lunger og forpæster Tilværelsen for andre ved Udblæsningen af disse giftige og med Bakterier fyldte Tobaksdunster, man til Tider er tvungne til at indaande?

Det er bemærkelsesværdigt, at ligemeget hvor fattige og daarlige disse Menneskers Vilkaar er, Tobak skal der Penge

til, hvis der ikke er Penge til noget andet. Der er mange Eksempler paa Folk, der kommer og beder om Hjælp, og som paaberaaber sig den yderste Fattigdom, og at disse stinker af Tobak og Spiritus, saa man næsten ikke kan udholde deres Nærværrelse. Pengene til dette har de, eller skal de nok tilvejebringe, medens deres Hustru og Børn lever i den yderste Elendighed af Mangel paa Føde og Klæder, der tildels kunde afhjælpes, hvis Forsørgerens Ansvarsfølelse var lidt mere fremtrædende.

Hvornaar vil vort ellers saa oplyste Samfund vaagne til disse Kendsgerninger?

Ph. J.

MORMONS BOGS LÆRE.

(*Levi Edgar Young*, Professor i Vestens Historie ved Utahs Universitet.)*

Mormons Bog paastaar, at den samme semitiske Institution, som Indianernes Forfædre havde i deres Fædreland i Asien, blev forplantet til Amerika, og under andre Omgivelser og Forhold udviklede sig i det nye Land. I Lighed med Bibelen gør Mormons Bog Gud og Udødelighed til et Troens Emne, og baade offentlig og privat Retfærdighed læres at skulde praktiseres. Den knytter til Gud Principet Moralitet og gaar videre ved at knytte Gud til Historien om menneskelig Liv og Udvikling, ved hvilket Mennesket er forløst fra Ondt. Den lærer os om en dybere Bevidsthed mellem den Almægtige og de individuelle Sjæle og forsøger at udfolde den guddommelige Hensigt med Opkomsten, Udviklingen og Faldet af Nationer.

Mormons Bog fortæller, hvorledes Oldtidens Mennesker i Amerika byggede Byer og udfoldede et rigt politisk Liv, og hvorledes Kristus med Tiden gav sine Lærdomme til Folket

*) Denne Artikel findes som Fortale i J. M. Sjødahl's nye, store Værk »An Introduction to the Study of the Book of Mormon« (En Introduktion til Studiet af Mormons Bog), der lige er udkommet.

— ligesom han gav sit Budskab om Frelse til Jøder, Græker og Romer. Kristi Kirke var oprettet og hans hellige Præstedømme givet til dem, han udvalgte til hans Arbejde. Profeter skrev Historien om Folket, og deres vigtigste Budskab er, at Gud er Faderen og Skaberen af Verden og Mennesket. Religionen i Mormons Bog er ensidig og indbefatter Aabenbaringerne fra Gud til hans Folk paa det amerikanske Fastland.

Dens højeste Maal er at lære Mennesket dets vigtigste Pligt: Lighed med Gud. »Vorder fuldkommen, som eders Fader i Himlen er fuldkommen.« Naturforskere er tildels enige om, at Mormons Bog er tydelig med Hensyn til: Først, at der var kun én Race i Oldtidens Amerika, og mange kendte Forfattere, der har skrevet om Oldtidens Amerika, saasom Cavallo, De Solis, Clavigero og andre, har den Opfattelse, at den amerikanske Race er af hebræisk Oprindelse. Som den hellige Bibel nu bliver bevist, og dens Skonheder og Sandheder fremviste af Naturforskere, som følger deres Virksomhed i Palæstina og Oldtidens Babylonien, saaledes vil Mormons Bog med Tiden faa en indgaaende Analysering af Videnskaben, der vil gøre meget til at bevise dens Værd som en hellig Optegnelse.

VORT HAAB.

Vore Kæres Liv endes ikke. Det vedbliver. Deres Arbejde er udført her, men vil fortsætte i »et andet Værelse«. Vi levede før dette Liv, og vi vil leve herefter. Vi er ikke Sommerfugle, der kun lever for en Dag. Naturen lærer os dette. Træernes Proces i Skoven. Sæsonens Folgeorden: Lovet, der falder om Efteraaret, bliver til Næring for det nye Løv om Foraaret. Der er ingen Ende. Det bliver lettere at tro paa dette, naar de andre Kyster bliver befolket med vore Kære. Vi kan aldrig fole for andre, indtil vi selv har folt; vi kender ikke til Omfanget af Sympati, indtil Sympati har været udvist os. Vort Syn paa Livet er forskelligt, efter at Livslyset hos en af vore Kære er blevet udslukt. Den fysiske Nærværelse kan nægtes

os, men den aandelige tager Pladsen, styrkende, folende, opvækkende og opløftende. Dem, som forlader os, er aldrig langt fra os — de er meget nær ved os. Og til Tider, naar Hjertet er mest bedrøvet, Byrden tungest og Prøverne størst, er det dem, der udrækker en Haand til os og giver os fornyet Mod; og det undrer os, hvorfra det kom. Kun er der dette, at vore Øjne ser ikke, og vore Øren hører ikke. — Vi behøver kun at miste en god Moder for at kende og lære denne Sandhed — og at lære den saa dybt og reelt, at ingen Theori, Kultur eller Sekt kan rokke denne Tro. Da er det, at Synets Klarhed kommer, hvor Øjet ser klart, og Fornuften, Hjertet og Sjælen forenes i den bestaaende Sandhed: at vi fortsætter. Porten i Vest lukkes kun for at aabne for Porten i Øst.

Juvenile Instructor.

GAMLE HISTORIER.

»Naar der ingen er til at sladre, endes Striden.« Nogle Mennesker vil vedblive at tærse gamle Straa, og alt det, de faar ud deraf, er kun en Masse Støv. Landmanden er for klog til at gøre dette. Han véd, at Hveden og Havren kun behøver at blive tærsket én Gang, og omendskønt gammelt Straa skulde indeholde nogle faa Kærner, vilde det dog være urimeligt at lade det gaa igennem Maskinen igen — ikke at tale om det Stov og Snavs, der vil fremkomme. Gamle Sladderhistorier er, ligesom gammelt Straa, mugne. Lad dem være! Begynd ikke paa noget ubehageligt ved at tærse dem over igen. Der er mange Ting, vi skulde huske. Hvis vi kan bevare frisk i vor Erindring al den Venlighed og Kærlighed, der er udøvet overfor os, da vilde det være bedre. Men der er mange Ting, at det er bedst, vi glemmer, saasom Uoverensstemmelser paa visse Punkter mellem Venner eller Medlemmer af Familien — eller de historiske Øjeblikke, hvor en eller anden har handlet uklogt, talt haardt eller gjort forkert. Det er ikke pænt, at vi altid staar rede til at paamine dem om disse Ting.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. John A. Widtsoe af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 222.)

DET SUNDE LEGEME.

I de foregaaende Kapitler er Forudtilværelsen, Evangeliets forskellige Uddelinger paa Jorden og Menneskets Forhold til Gud, til Kirken og til sine Medmennesker bleven droftet. Mennesket bør ligeledes tage Hensyn til sig selv.

Legemets Vigtighed. Læserens Opmærksomhed er allerede bleven henledet paa det Faktum, at den Rolle, Aanden spiller, for en stor Del er begrænset af Legemets Tilstand. Med andre Ord, Aanden glimrer gennem Legemet kun for saa vidt, som Legemet tillader den at gøre det. Legemet er væsentlig af en jordisk Natur; og under Menneskets Livsløb paa Jorden vil Aandens jordiske Tabernakel helt naturligt for en stor Del bestemme dets Kraftudtryk. Dersom Legemet fra Fødselen af er svagt og skrobeligt, maa man derfor af bedste Evne forsøge paa at bibringe det den nødvendige Styrke, og hvis Legemet i Førstningen er stærkt, maa man bestræbe sig for at forøge Styrken.

Føden. For paa passende Maade at vedligeholde legemlig Sundhed, fordres der, at man nyder passende Føde. Man bør spise saadan Føde, som er skikket til Legemets Vedligeholdelse, og som af Naturen svarer til Aarstiden. Ifølge Visdomsordet skulde Kod nydes meget sparsomt, og ingen bør tillade sig nogen som helst Umaadelighed med Hensyn til Nydelsen af Føde i det hele taget.

Motion. Naturlig Afsondring saavel som Udsondring fra Legemet af ufordojet Føde er i det mindste af lige saa stor Vigtighed for Legemets Velbefindende som selve Spisningen. Derfor er regelmæssig fysisk Øvelse eller legemlig Motion af største Betydning. Legemsovelser udvikler og styrker alle Legemsdele. Kroparbejde, d. v. s. legemlig Anstrengelse, der i Almindelighed betragtes for at være af ringere Værdi end det,

der fordrer Aandsvirksomhed, er dog den bedste Maade at ud-danne Legemet paa. Saadan legemlig Øvelse bibringer for-
resten Mennesket større Aandskræfter, og paa samme Tid bi-
drager det til en rigere Udfoldelse af Aandsevnerne. Menne-
skets Liv bør ikke helt og holdent vies til fysisk Arbejde; men
saadan Beskæftigelse skulde dog lægge Beslag paa en væsent-
lig Del af Tiden under Menneskets Tilværelse paa Jorden.

Hvile. For Legemets Velbefindende er den Forandring, der
kaldes Hvile, lige saa nødvendig som Mad og Motion. Dersom
man vedblivende bevæger de samme Muskler, indtræder der
i dem en uimodstaaelig Træthed, og dersom man da ikke sør-
ger for tilbørlig Hvile eller en fuldstændig Rast for saadanne
Muskler, vil deres Virksomhed aldeles ophøre. Legemet til-
trænger ubetinget regelmæssig Hvile. En Forandring fra et
Slags Arbejde til et andet er ofte en tilstrækkelig Hvile; men
fuldstændig Standsning af enhver Anstrengelse er i mange
Tilfælde nødvendig, for at man kan genvinde den muskuløse
Spænsthed.

Naturens Lov, der kræver regelmæssig Søvn, skal over-
holdes; ikke des mindre bør ingen sove for længe. En Dag om
Ugen, Sabbatsdagen, skal samvittighedsfuldt helligholdes.
Paa denne Dag bør man vie sin Tid hovedsagelig til Guds-
dyrkelse og aandelige Anliggender, der ofte, desværre, for-
sømmes under Hverdagslivets Travlhed, naar Tiden opluges
af mere materielle Affærer. En lejlighedsvis Faste er til stort
Gavn, eftersom den i faa Timer giver nogle af de legemlige
Organer en fuldstændig Hvile. For nærværende er det en Skik
i Kirken, at dens Medlemmer faster 24 Timer i Træk en Gang
om Maaneden. I Overensstemmelse med den fundamentale
Broderskabsaand, der gør sig gældende i Kirken, uddeles de
Midler, der paa denne Maade spares, til Fattige og Trængende.

Stimulanter. Under en normal Sundhedstilstand er Føde,
Motion, Hvile, Kærlighed til Gud og Næsten samt dagligt Ar-
bejde den naturlige Stimulans, som Mennesket tiltrænger for
at udføre alle dets Pligter i Livet. Faktisk skulde ingen andre

Stimulanter tillades eller anvendes, dersom man skal haabe paa at bibeholde den bedste fysiske Sundhed. Derfor bør Alkohol i enhver Form, Tobak, The, Kaffe og den Uendelighed af nervepirrende Nydelsesmidler, som saa mange for nærværende benytter, ikke bruges. Der er først og fremmest to Farer forbunden med, at man bruger Stimuleringsmidler. For det første tjener de til at undergrave Menneskets Kræfter; og for det andet berøver de Mennesket dets Selvbeherskelse. Desuden, under Indflydelse af en eller anden pirrende Stimulus, ansføres man af selve Pirringmidlet og ikke af sin egen Viljekraft til Anstrengelse. Dette alene er meget farligt; thi naar man taber sin Selvbeherskelse, véd man ikke med Bestemthed, hvad man foretager sig.

Moralsk Renhed. Legemet spiller en stor Rolle med Hensyn til Menneskets moralske Renhed. Baade Mænd og Kvinder maa holde sig rene i enhver Henseende; ellers taber de deres Livskraft og Forplantningsdygtighed. Ifølge Naturens Love er det ligesaa magtpaaliggende for Mænd som for Kvinder at bevare sin Kyskhed og holde sig moralsk ren.

Evangeliet og det sunde Legeme. Et sundt Legeme er et af Evangeliets Forlangender; thi kun ved at være i Besiddelse af et sundt Legeme er man tilfulde skikket til den Mission, man har paataget sig, og til i fuldt Maal at nyde Glæde deraf. Der fordres et sundt Legeme, for at man med Tilfredshed og paa en virksom Maade kan vie sine Kræfter til andres Lyk-salighed. Man bør lægge store Anstrengelser for Dagen for at eje og bevare et sundt Legeme. Dette er et Princip, som maa tilhøre en fornuftmæssig Teologi.

DET AANDELIGE LIVS UDDANNELSE.

Men alligevel, Legemet er kun Aandens Tabernakel eller jordiske Hytte. Aanden, der udgør den væsentligste Del af Mennesket, maa udvikles saa meget som muligt under Jor-delivets Tilværelse.

Sanserne. Kundskab er det Materiale, som Aanden arbejder med. Ethvert fremadskridende Væsen maa Dag efter Dag erhverve sig ny Kundskab. Menneskets Sanser maa derfor saa vidt muligt udfoldes. De fem Sanser: Syn, Hørelse, Lugt, Smag og Følelse, der alle er skænket Mennesket for dets Tilfredsstillelse og Nytte, maa dette med Glæde og i højeste Grad udvikle; thi uden skarpe Sanser kan Mennesket ikke nyde Livet i rigeste Maal.

Evnen til at drage Fornufts slutninger. Det er ikke tilstrækkeligt tilfredsstillende for Mennesket blot at samle Kundskab og føje den ene Kendsgerning til den anden. Al ny Erfaring maa sammenlignes med andre erhvervede Erfaringer; thi kun ad denne Vej kan klare Fornufts slutninger naas og ny Kundskab lægges for Dagen. Ved at ræsonnere paa denne Maade, det vil sige, at begynde med at anvende den af Mennesket allerede erhvervede Kundskab, er det muligt fornuftmæssigt at tillægge sig mere og mere Kundskab og med sikre Skridt rykke fremad paa Udviklingens Bane. Det er magtpaaliggende for enhver at vænne sig til at bruge denne vidunderlige Aands-evne, nemlig saaledes at ræsonnere; thi derved kan man paa en intelligent Maade tilegne sig ny Kundskab af alt det, man lærer fra Tid til anden. En Kendsgerning i og for sig selv er livløs; og den levendegøres kun ved, at man sammenligner den med andre Kendsgerninger. Derved alene lægges dens skjulte Betydning for Dagen. (Fortsættes.)

GIV ALDRIG TABT.

Giv aldrig tabt paa denne Jord,
Først da er du en Taabe.
Husk, Haabet er det grønne For
I dine Trængsels Kaabe.

Giv aldrig tabt, naar Sorgens Sol
 Din Sjæl til Goldhed brænder.
 Det visner ej, det Haabets Frø,
 Du har i dine Hænder.

Giv aldrig tabt, men pløj din Jord
 I Ly af Lærkesangen.
 Og fandt du Guld i Dagens Muld,
 Da knæl i Solnedgangen.

Harald H. Lund.

NADVERVERS OG KORLEKTIE

for August 1928.

Nadververs:

O Herre, jeg med ydmygt Sind
 I Aanden kommer til dig ind;
 Ransag mit Hjerte, om du tror
 Mig værdig til dit Nadverbord.

Korlektie:

10. Vi tror paa Israels virkelige Indsamling og de ti Stammers Tilbageførelse, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regere paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og faa sin paradisiske Herlighed.

INDHOLD:

Lydighed.....	225	Vort Haab.....	234
Den Danske Mission	230	Gamle Historier	235
Den Norske Mission	231	Fornuftmæssig Teologi	236
Tobaksforbruget i Danmark	231	Digt.....	239
Mormons Bogs Lære	233		

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.